

James E. Iha: Efter solen

Rachel, Nevada

Og så vendte hun kinden til ham. Allerede inden toget var kørt lod hun sin vinkende hånd falde til skødet og stirrede frem for sig på de tomme sæder i kupéen. Han stod på den solblegede træperron ved Hovedvej 375 og så hende forsvinde ud i ørkenen mod Alamo, og han sagde til sig selv: Hun er altid blandt elskede. Han var frustreret fordi han i snart syv år ikke havde kunnet leve i andet end ensomhed uden deres døtre. Imens hun, selv når hun var alene og fuld af sorg, altid forsøgte at blive en del af noget. Jeg glæder mig sådan til at være iblandt mødre og døtre, havde hun sagt da hun købte billet til koncerten. Og så snart toget satte i gang var de der hos hende, hendes ansigt blev fyldt med det lys han kendte fra hendes daglange meditationer i stuen. Hun fik et skingrende saligt udtryk, som om hendes organer et efter et blev erstattet med små stykker glas som dagslyset blev brudt i. Hun var treogfirs, og man skulle tro at hendes knogler forvitrede.

Antonios knogler forvitrede, sådan føltes det, som havde han ligget brak i den her basiske ørken siden sidste istid. Han gik med langsomme, afkortede skridt, omhyggelig med at løfte fødderne for ikke at falde over en sten eller rodnettet efter en udtørret saltbusk. Hans knæ knasede og sendte en kalket smerte op i hofterne. Med hovedvejen i ryggen og den faldende, gule sol i højre øjenkrog passerede han først The Little A'Lee'In, og så byens toogfyrre huse, langt de fleste af dem mobile, hvilket altid havde fået ham til at tænke på Rachel som en slags lejr eller bosættelse, noget der stadig bar præg af en ankomst. Efter at have begravet deres døtre, som i løbet af halvandet år begge var døde af kræft, havde Fay og Antonio for seks år siden solgt deres lejlighed i Boston og købt en autocamper til at rejse tværs over kontinentet i. Det var sket på Fays initiativ, hvis vi skal leve videre uden dem må vi først finde ud af *hvor*, havde hun sagt og trukket Antonio ud af sengen. Han var modløs og bange for at falde i søvn bag rattet, så hun måtte køre det meste af vejen, igennem Ohio, Indiana, Kansas, Colorado, indtil kørslen blev en søvn i sig selv på Nevadas ørkenstrækninger. Noget ved Rachel, ikke så meget isolationen som fornemmelsen af en særlig, udvidet tid – der kunne mærkes lige så meget på de endeløse buskstepper som i byens ufo-klub hvor man, i al sin iver efter nye observationer, først og fremmest *ventede* og så – noget ved den udstrakte nutid havde givet dem begge en klar fornemmelse af at *her måtte de parkere*, her måtte de tilbringe deres sidste år. Fay var gået på The Little A'Lee'In og straks blevet en del

af klubben, og Antonio var gået i ørkenen, ligesom nu: For enden af den jordede bygade, i stedet for at gå ind og vente i deres autocamper på at Fay kom tilbage fra koncerten, satte han en seddel fast i dørsprækken og fortsatte ud på steppen. Den strakte sig matbrunt fra Det Skaldede Bjerg skråt forude i sydøst til den næste bjergkæde tredive kilometer mod vest. Der var bjergene sorte i deres egne skygger, himlen over dem stadig orange mellem grållilla skyer, og bagved begyndte endnu en steppe flankeret af bjergkæder løbende parallelt fra nord mod syd. Sådan fortsatte landskabet hele vejen til Sierra Nevada, riflet af vandløb og saltsøer men uden en eneste forbindelse til havet, ligesom det havde gjort siden Rocky Mountains ottehundrede kilometer mod øst. Tanken gjorde Antonio svimmel og trodsig, ligesom de opdagelsesrejsende der i deres dagbøger, som han havde læst med indlevelse, uophørligt rider ørkenen tynd efter Buenaventura-floden der skulle løbe tværs igennem. Der var noget uforsonligt ved billedet af Det Store Bassin, den vidtstrakte ørken uden handelsveje, det ville ikke falde på plads i deres hjerner.

Han slog øjnene op og vidste ikke at han havde sat sig ned på steppen. Det skete ofte nu – at han blev trukket til jorden i en slummer der kunne indtræffe når som helst. Et mineralsk mørke der vældede op i ham og straks begyndte at størkne og krystallisere. Han kom på benene og rystede billederne ud af hovedet, lagde Rachel længere bag sig og tændte sin lommelygte. Jorden var bleg og stenet, sporadisk dækket af gule strå, bynke og slangeurt. Der var ingen lyde, kun vinden

rørte sig på steppen, kold om hans ansigt og hals. Nogle nætter kunne man høre de små passagerfly der fragtede militærfolk til og fra Område 51 tyve kilometer længere inde i ørkenen. Eller et jagerfly på øvelse gennemboede de lydmuren og sendte bragende chokbølger gennem luften. Andre gange skød stråler af lys op på himlen fra LED-lommelygter i hænderne på ufo-entusiaster der signalerede håb om kontakt. Sandheden var derude.

Men ikke i nat. Antonio nåede til foden af Det Skaldede Bjerg og traskede op ad det første bakkedrag, op til det sted hvor klippesiden brød næsten lodret frem, og videre langs med den. Imens lod han sine fingre glide hen over dens skiftevis glatte, riflede og takkede overflade med alle dens fossile ujævnheder, en urgammel kollage. Geologerne gættede på et meteornedslag i det fladvand der havde dækket hele området for godt trehundrede og halvfjerds millioner år siden. Klippen hørte op, Antonio fortsatte i den retning den havde peget ud, ned ad bakken og et par hundrede meter videre. Så begyndte steppen at skråne ned i mørket foran ham. Med lyskeglen fandt han presenningen på kanten af skrænten, løsnede den og trak et bilbatteri og en limegrøn trolley frem.

Først den lynhurtige lyd af strøm over en halvstor afstand, og så blev den tørre sø lyst svagt op af lamper der var monteret rundtomkring på bredden. Søbunden lå et par meter nede i terrænet, helt plan og hvid af salt der havde aflejret sig lag på lag. Med trolleykufferten i hånden kravlede Antonio ned ad den lille skrænt og satte retning mod Senderen midt ude på søbunden.

Halvmørket begyndte at pulsere af krybende bevægelser, og lidt efter lidt trådte de enkelte organismer frem: Først de magre kreosotbuske der lugtede af regn og slet ikke burde findes i denne nordlige ørken; Senderens skrig måtte have nået dem med vinden og fået dem til at vandre op fra Mojave. Derefter bynken og slangebussen og de stedsegrønne gåsefødder der plejede at holde sig på bredden. Enkelte af planterne var nået helt ind i nærheden af Senderen hvor også dyrene befandt sig. I et sammenfiltret væv af pels og snuder krøb og maste de sig omkring mellem hinanden, et bjergfår, tre prærieantiloper og et væld af prærieharer, kaniner, kængururotter og andre ubestemmelige pelsdyr, alle sammen smøg de sig op ad Senderen.

Den havde integreret alt det liv der flokkedes om den, så fuldstændigt at man så den ved at se på dyrene og planterne. Og som sådan, sagde Antonio til sig selv, var den ikke andet end den forsamlende den gav anledning til. Alligevel følte han en trang til at lokalisere den inde bag ved pelsen, hans blik gled hele tiden opad, op i halvanden meters højde hvor noget af dens overflade stadig var synlig mellem firbenene og mindede ham om dens omfang: cirka to meter høj og måske halvt så bred, som en halmballe på højkant, bare parabolisk i toppen. Da han havde fundet Senderen for snart tre år siden havde den, med undtagelse af den bule den havde fået i mødet med ørkenjorden, haft noget helstøbt og aerodynamisk over sig, glat og ravn sort, som et objekt der skulle fare igennem verden i glemsel om de materialer det mødte. Nu var den bevokset med en grønlig hvid svamp der var

gået i forbindelse med dens overflade og havde gjort den svampet og porøs. Dens såragtige, ligesom åndende beskaffenhed gav fornemmelsen af at man kunne stikke hånden lige igennem; Antonio havde forsøgt engang og var nået i til knoerne. Inde bag de yderste, symbiotiske lag bevarede Senderen måske alligevel noget af sin oprindelige metalliske kvalitet.

Men det var et villigt metal. Forneden havde det givet efter for pelsdyrenes konstante smygen-sig op ad det, omfordelt sin masse så der var opstået små hulninger og bløde kroge som kaniner og kængururøtter krøb sammen i. Regnspover og snepper byggede rede på toppen, og i bunden var metallet flydt ud i en rende med væske nok til at en flok alfarejer havde ladet sig klække ud af deres dvalecyster.

Antonio var stødt på Senderen under en kaninjagt lidt længere inde i ørkenen og havde først holdt fingrene fra den. Den måtte stamme fra Område 51, nedfald fra en eller anden fejlslagen testflyvning, og *han* skulle ikke involveres i noget. Uanset hvilken form for militærudvikling de praktiserede inden for hegnet, gik de tilstrækkeligt op i dens hemmeligholdelse til at stille med ti kampklædte mænd når man kom inden for en radius af fire kilometer. Senere samme dag havde han siddet på The Little A'Lee'In og spist middag med Fay før det ugentlige møde i ufo-klubben. Skulle han fortælle hende om Senderen? Her var hans mulighed for at isolere hende fra de andre, bare de to i ørkenen, ensomme, sammen, men hun ville sikkert insistere på at fundet tilhørte klubben og alle andre der søgte efter

tegn på fremmed liv. Så da hun gik til møde kørte han i ørkenen, højeste Senderen op på vognladet og fragtede den forsigtigt på afstand af Område 51, til den udtørrede sø ved foden af Det Skaldede Bjerg. Fem dage senere vendte han tilbage dertil, og idet han kom op over bakkekammen og så at Senderen var blevet omringet af fugle og pelsdyr, skreg han højt. Og han så hvordan dyrenes kroppe blev spændte og hang og svævede som et sekund over den hvide søbund. Han hørte den unisone klang mellem sit eget skrig og det der blev udsendt fra Senderen: en mørk og klar metallisk tone der lød dissonant i sig selv. Med rædsel og nydelse mærkede han et formløst, ørkenagtigt liv udfolde sig inde i ham med tektonisk langsomhed. Så faldt dyrene til jorden og blev bevægelige igen, fortsatte med at smyge sig op ad Senderen. Noget gav ham den tanke at den var blevet et sendt fra Område 51 ud i rummet for at tiltrække fremmede væsner med sit skrig, og nu var den styrtet ned og lå i stedet og kaldte på jordens aliens: vadefugle, pungdyr, vildkaniner og hornede drøvtyggere, ældgamle arter med minder fra før jorden blev befolket. Men det betød ikke noget for ham hvor Senderen kom fra og med hvilket formål, alle teorier virkede overflødige. Dybt nede i sine lunger mærkede han stadig det skrig som han for et øjeblik siden havde haft i struben, og som Senderen skreg uden ophør. Og han mærkede det fremmede liv der på én gang var inde i ham og stod og svulmede i fuldt dagslys på søbunden. Det var som om den følelse han havde haft siden deres døtres død, af at være totalt adskilt fra alle andre, havde fået sin egen

lyd og endelig var noget i sig selv, en åndeløs, metallisk længsel. Han ville blive til Senderen.

Nu, tre år senere, var han klar til endelig at gennemføre operationen. Fem meter fra Senderen parkerede han den limegrønne trolley, lynede op og bragte sine redskaber i orden: skalpellerne, mundstykket og skeerne, de lå og dirrede i lyden af skriget. Fay måtte være på vej gennem bjergene der omkransede Las Vegas mod nord, tænkte han, og fulgte togets sandsynlige fremdrift på et kort i sit hoved. Hvad sad hun og så på lige nu? Jo tættere han kom på transformationen, jo mere ønskede han sig, jo mere koncentreret bad han om, at hun skulle vide hvad han havde gang i, også nu i toget, før hun var kommet hjem og havde fundet hans sæddel i dørsprækken. Han blev så bange for at miste sig selv at han kun kunne gøre det hvis han forestillede sig at hun var der og holdt ham i hånden. Og samtidig var han nødt til at være alene for at kunne tage herud og arbejde på det, sådan havde det været siden deres døtre var gået bort: Han havde sådan brug for at være alene, helst på et øde sted, og så snart han var der længtes han efter Fay og ville have hende med. Hun havde altid virket så rolig og frygtløs i deres forhold, som om hun ikke havde nogen følelse af at-være-jeg der kunne blive ydmyget af det. Den ydmyghed mødte hun også andre mennesker med, som da de havde slået sig ned i Rachel. Hun havde aldrig før interesseret sig for rumvæsner, men begyndte alligevel og uden fordomme at komme på The Little A'Lee In, lytte til folks historier, deltage i ufo-klubbens ugentlige møder og ekskursioner, tog endda et selvstudium i den

moderne vestlige kulturs repræsentationer af væsner fra det ydre rum. Du må ikke underkende det reelle i de her myter, sagde hun til Antonio når han ikke kunne andet end at grine af *det freakshow*, trist og frustreret over at skulle tilbringe endnu en nat alene i autocamperen mens hun var i ørkenen sammen med andre. Han kunne ikke lade være med at føle at hun var ham og sorgen utro. Men det er jo alt sammen økonomi og projektioner, ville han sige og referere til for eksempel Joe Travis, ejeren af The Little A'Lee In, som efter eget udsagn var begyndt at tro på rumvæsner da de havde vist sig at være en god forretning, men desuden så dem som svævende i ledtog med den føderale regering og FN, i et komplot der havde til hensigt at fratage borgerne deres våbenret og på den måde forberede rumvæsnernes invasion, *simpelthen sælge planeten*. Eller Antonio nævnte de mange arbejdsløse præster i området der pludselig var blevet medier for væsner fra andre solsystemer. Eller de selvudnævnte ufologer der talte godt halvdelen af Rachels seksoghalvtreds indbyggere, inklusiv Joe Travis' søn Chris der efterforskede de mange dyrelæstelser der foregik i området. Lig af heste og kvæg blev fundet med øjne, tunge og kønsorganer skåret væk. I mange tilfælde var rectum også blevet fjernet, ved hjælp af en skarpsleben, heksagonal prop ført ind i bagdelen på dyret og trukket ud igen med tarm og kød. Eller rygsøjlen og hjernen kunne mangle, det varierede fra sag til sag, som om de samlede ind til at kunne genskabe vores arter på deres egne planeter, lød Chris' teori. Og meget peger jo på ham selv, sagde Antonio. Tag for eksempel det at han

ofte finder dyrene før ranchejerne, eller tilfældigvis finder sig i nærheden når de ringer, det er jo tydeligvis *ham selv der skamferer de dyr*, men det ser man ikke fordi den hovedmistænkte er et eller andet skandinavisk udseende rumvæsen. I Chris' tilfælde, mente Antonio, var ufoerne en fjernt fiktion der gav ham autorisation til at begå forbrydelser, og oven i købet tjene penge på det, i form af honorarerne for de smukke, impressionistiske fantombilleder han malede, og som blev udstillet og solgt i hans fars bar. Wow, sagde Fay med en tung og langstrakt udånding, du tror virkelig ikke på folks tro, hvad? Har du egentlig lagt mærke til hvordan folk her, ærlige folk som Joe Travis og jeg selv, sidder hele nætter og stirrer op i himlen og lytter til radiosignaler? Har du lagt mærke til at folk maler og skriver bøger og laver musik om aliens? De gør meget mere end det nødvendige. Og desuden vil dagens turister se dokumentation før de kommer. Og så er det jo godt at vi rent faktisk ser noget, sagde hun og begyndte at opliste de observationer hun selv havde været med til at gøre: et ubestemmeligt lys af en farve og intensitet som ikke ville kunne have nået hende fra stjernerne. Et flyvende objekt der bevægede sig mærkeligt sitrende og rykvist hen over himlen, blottet for den glatte kontinuitet der kendetegner den menneskelige teknologi. Og så igen for et par måneder siden et af de her usandsynlige flysammenstød der syntes at finde sted i nærheden af Rachel med et halvt års mellemrum. Hver gang var militæret på nedfaldsstedet efter få minutter, spærrede det af og støvsugede jorden for vragele på et døgn eller to.

Antonio slog øjnene op med et chok over at være faldet i søvn, så ned ad sig selv og rundt til alle sider, som om nogen havde været der og gjort ham noget mens han sov. Alting var som før, søbunden gyldenvid i lampelyset, og buskene strakte sig og trak deres rødder mod Senderen. Pattedyrene smøg sig op ad den på deres mærkeligt tålmodige måde, uden andre lyde end deres pelsede åndedræt. Han forstod godt de folk der troede at de var blevet *zappet* af rumvæsner og udsat for eksperimenter eller seksuelle overgreb. Den alarmerende følelse af et brud med kontinuiteten, sket uden ens vidende, at vågne op bag rattet i en bil på vej ind i en anden bil. Eller de truede elefanter der vågnede groggy op i dyreprogrammerne med en mærkelig kæde omkring halsen. Hvis der var nogen der troede på rumvæsner måtte det være de elefanter. Antonio kom på benene og rystede billederne ud af hovedet. Nu skulle det være nu. Fay måtte befinde sig i koncertsalen blandt mødre og døtre, ventende på at Karen Ruthio, den Vandrende Kvinde af Ørkenstaterne, gik på scenen. Han stillede trolleyen på højkant, bredte et stykke papirdug ud over den og lagde redskaberne klar ved sin højre hånd. Skalpellerne lå og så så ligeglade ud med den smerte de skulle til at påføre. Sådan sagde han til sig selv mens han tog den største af dem i hånden. At for metallet ville det ikke være voldeligt, bare et møde med et blødere og mere væskefyldt materiale. Han svedte koldsved og sitrede i alle muskler, selvfølgelig gjorde kroppen modstand, men det kunne han ikke tage sig af. Hvis han ville gennemføre indgrebet måtte han gøre det med

viljen til en tilstand som han på sit nuværende stadie kun kunne opfatte som en trussel. Transformationen krævede at han lagde afstand til sig selv, forstod han nu, at han sad sin krop overhørig. Med venstre hånds pege- og langefinger lokaliserede han de to hårde bruskringe lige neden for struben, spændte huden ud imellem dem og lagde et snit på tværs. Huden åbnede sig med en lille forsinkelse, som om snittet først skulle gå op for den, og så kom blodet og smerten, sød, syrlig og varm. Han smagte den lige så meget som han mærkede den i sine nervebaner. Med en lidt mindre skalpel begyndte han at skære sig nedefter i dybden, igennem underhudens blodkar og fedtvæv, imens han holdt såret åbent med en ske i sin venstre hånd. Smerten fór igennem halsen i brandvarme stråler. Men selv hvis han forestillede sig kødet som en andens var der noget umuligt ved at føre kniven, noget uvirkeligt ved den målrettede bevægelse gennem lag på lag af menneskeligt kød. Ligesom synt kront med sine arbejdende hænder måtte han række ud efter noget kommende, med åben hånd som når man vil røre ved regn, og hente alt sit mod der. Det føltes som at lægge arbejdet i hænderne på en anden. Pludselig sprang luftstrøret frem i det fedtede kød, udspilet og riflet af bruskringe.

At mærke sin egen vejtrækning sive op og ned ad pegefingeren gennem en tynd væg – sammen med den nærmest elektriske smerte i de overskårne nervetråde og blodkar – det fyldte ham med en mærkeligt livlig kvalme, en appetit han ikke havde haft siden han var ung. Vinden gik lige i det åbne sår, hård som vand.

Han løftede hovedet og så på Senderen, ligesom Fay og de andre i publikum så på Karen Ruthio, hvordan kom sådan en stemme ud af en kvinde på nioghalvfjerds? Skriget var stadig et mysterium for ham, denne mørke, metalliske tone der lød som en dissonans i sig selv, som om den var ude af stemning med verden. Han havde ikke kunnet skrigte det skrig siden den dag for snart tre år siden da det pludselig havde dirret i struben på ham. Ikke fordi det lå uden for hans stemmelæbers spektrum, men fordi det befandt sig et sted i dybden mellem to af deres frekvenser, et hemmeligt mellemrum der brød med den matematik de altid havde bevæget sig efter. En dag for næsten et år siden, efter at have stået og skreget ad Senderen i timevis, havde han mast sig ind mellem pelsdyrene og lagt panden mod den. Gennem de yderste svampede lag havde han mærket en svag vibration, metallisk og dyb som skriget, og pludselig vidst at han var nødt til at have noget af den i sig. At skriget kun kunne frembringes gennem Senderens særlige materialer der både var omformeligt og meget hårdt. Med sin vinkelsliber havde han skåret et lille stykke af den, og klemte øjnene sammen ved synet af de krystaller der viste sig i tværsnittet: centimeterstore, lysende i klare grønne og citrongule farver, måtte være opstået under meget langsom nedkøling. Noget ved den måde hvorpå stoffet blev flydende under bunsenbrænderen – hvordan kornene gav efter i en fælles bevægelse ud af den faste form, mens det skiftede farve fra grållilla til orange til glødende solgul – det fik ham til at tænke at opvarmningen var en *tilnærmelse*, at han *aede* stoffet med

flammen, ligesom dyrene smøg sig op ad det, og når det lod sig omsmelte var det fordi det var blevet berørt med en ømhed der oversteg bindingerne mellem dets atomer. Sådan er nåden i alle ting, havde han tænkt, eller et øjeblik anet i udkanten af sin bevidsthed og glemt igen, misset med øjnene.

Nu lå mundstykket klar på operationsdugen: tre centimeter langt, to centimeter i diameter, og med en indsnævring på femten grader opover. De nye krystaller var mindre end synlige, men materialet havde stadig noget af deres grønne skin som han forbandt med dets evne til at gå i forbindelse med andre livsformer. Han lagde hovedet bagover, lokaliserede de to bruskringe neden for struben og skar sig en lille indgang til luftrøret imellem dem. Med den smalleste ende først skubbede han mundstykket ind, og åndede ud så stemmelæberne åbnede sig på vid gab. Han mærkede mundstykket glide op gennem passagen og satte lyd på det sidste af udåndingen så læberne blev spændte omkring det og holdt det fast i deres A. Til sidst monterede han åndekredsen: et tyve centimeter langt stykke bøjet plasticrør, den ene ende i munden og den anden i hullet neden for struben.

Mundstykket var koldt og hårdt og alt for glatstøbt i halsens slimede miljø. Også sine egne stemmelæber kunne han pludselig mærke dernede, små krybdyr der gnød sig op ad instrumentet. Han så op på Senderen, lyttede til den, til skriget der skinnede grønligt ud gennem svampen, firbenene, de magre pelsdyr og planter og forenede dem alle sammen i et langstrakt og mystisk

arbejde. Dets mening var skjult for ham, men hvis han kunne forvandle sig til Senderen, hvis det lykkedes ham at frembringe Senderens skrig i sin egen strube, ville han frembringe meningen inde i sig selv og blive en del af ritualet. Med den største anspændelse af lungerne og struben skreg han, og skreg så igen med lidt mindre kraft, forsøgte på alle mulige måder at udtrykke den følelse han havde i maven, men det blev ikke til andet end hoste. Saltaflejringerne der lå som et ældgammelt puslespil på søbunden, fik ham til at tænke på hvordan søen både var fordampet og havde drænet sig indvendigt, og at hele ørkenen var et stort bassin der tømte sig selv sådan, op i himlen og ned igennem sin egen bund. Han tænkte på det ydmyge og ivrige i den bevægelse mens han skreg igen. Efter nogle minutter begyndte mundstykket at vibrere i struben. Med varierende kraft gentog han bevægelsen, indtil en lyd tonede frem og dyrene omkring Senderen stoppede op og lyttede. Skriget bølgede lige så meget ud af munden på ham som tilbage igennem hans luftrør og ned i maven hvor det satte organerne i svingninger, en bælgravende dissonans der gjorde det umuligt for ham at tænke på skriget som et udtryk for hans ensomhed eller noget andet han havde inden i sig. Det var mere som om nogen eller noget stimulerede hans strube til tale, og som en bivirkning aktiverede en erindring om et fjært og ørkenagtigt liv.

Antonio åndede ind og kom til at bryde den strøm af luft der holdt skriget i gang. Dyrene vendte sig mod Senderen igen og fortsatte deres smygende tilnærmelse.

Åndekredsen fungerede ellers fint, luften havde strøm-
met fra hans mund ind i plasticrøret der ledte tilbage
ind i luftrøret neden for struben, og ville formentlig
kunne være fortsat sådan hvis han ikke var kommet i
vejen. Hvis han kunne forlade åndedrættet, den evige
forberedelse. Man tager en dyb indånding og gør sig
klar på det der skal komme, ligesom i ufo-klubben hvor
man ikke kunne andet end at vente og forberede sig
imens. Men han var træt af den ventetid og ville ind i
nuet. Han ville skabe den strømmende åndekreds, det
kontinuerlige skrig, i sig selv. Han misundte Fay for
hendes tro, det var gået op for ham et halvt år tidligere,
oppe på The Little A'Lee'In, under det sidste af hendes
seks foredrag om rumvæsner i filmhistorien. Han havde
siddet bagerst i lokalet og beundret hende hen over
hovederne på medlemmerne af ufo-klubben. Det var
mærkeligt og smukt, enogtres år inde i deres ægteskab
at se hende træde frem foran lærredet, med kontrollen
liggende fortløbet i venstre hånd der skiftede dias i takt
med hendes tale, et sammensat og smidigt sprog som
hun havde tilegnet sig i sine studier, og som hun nu stod
og talte med en selvfølgelighed der fik en lang akademisk
karriere til at folde sig ud i en fortid som hun måtte have
levet parallelt med deres fælles liv. I løbet af de sidste
fem tirsdage havde hun, via komparative læsninger af
udvalgte bibelttekster og de seneste tres års vigtigste
film om møder med væsner fra det ydre rum, udfoldet
den teori at rumvæsnerne først og fremmest markerede
genkomsten af den jødisk-kristne gud i vestlig popu-
lærkultur. De centrale motiver i repræsentationen af

fremmed intelligens kunne alle sammen ledes tilbage til
specifikke bibelske åbenbaringer, og den filmhistoriske
udvikling i alien-billedet fulgte i grove træk skreddet
fra det gamle til det nye testaments gud, fra almægtige,
utilregnelige, ovenfra-straaffende aliens til dem der i en
eller anden biologisk form tog bolig blandt menneskene
og måtte spille med på jordiske præmisser. Men af en
eller anden grund har man sprunget Paulus over, sagde
Fay og slukkede for projektoren så der blev stille på The
Little A'Lee'In. Kun de ældste medlemmers hvæsende
åndedræt kunne høres. Loftsluset blev tændt, Fay mis-
sede med øjnene. *Jeg lever ikke mere selv, men Kristus
lever i mig.* Hvorfor er der ingen sci-fi-manuskriptfor-
fattere der har læst Paulus? Hun så ud i lokalet og lod
sine arme falde ned langs siden, sank lidt sammen foran
lærredet. Jeg ved godt jeg ikke har været her lige så længe
som mange af jer. Men det jeg har mødt i den her by,
jeg er ikke i tvivl om at det er tro. Jeg ved at vi venter på
rumskibe ligesom vi venter på Frelseren. Og jeg ved at I
der stadig arbejder, beder til at de skal komme og holde
liv i jeres forretninger. Ligesom I bad til at I ville ramme
en ny åre i minen da den var ved at lukke. Og hvad fik
vi i stedet? Nye lys på himlen! Antonio så på hende med
en blanding af misundelse og skam over at misunde
hende hendes tro som om den var noget hun ejede.
Men den gav hende noget som han ikke havde, nemlig
muligheden af at leve med det der var som om det ikke
var, eller omvendt. Ligesom at hendes tro på at de døde
sjæle lagrede sig som information i atmosfæren, gjorde
det muligt for hende, igennem lange faster og ritualer

der skulle åbne hende for den kosmiske stråling, at optage deres døtre i sig, om end kortvarigt og smertefuldt. Måske var det også muligt fordi hun havde kendt dem før de blev født. Og mærket deres kroppe som en del af sin egen når hun bar dem, ammede dem og vaskede dem, og sidenhen havde alt det hun havde fulgt dem i, lagt sig til den fornemmelse, fået fylde det samme sted i hendes krop som så blev tomt og åbent da de døde. For Antonio var de *borte*, eller i bedste fald eksisterende i en sfære som han aldrig ville kunne få adgang til fordi han ikke kunne tro på den, og det ydmygede ham. Det var en ydmygelse at acceptere deres endegyldige fravær, men det var den eneste måde han kunne sørge på: i ensomhed, som den rest der var tilbage når de ikke længere eksisterede på deres egen specifikke måde, men var faldet tilbage til noget dødt og formløst i jorden. Det kunne føles som om han ikke havde mere at gøre på jorden. Det var en fornedrende trøst at ringe til deres telefoner, hvis abonnenter han i al hemmelighed holdt i live, for at høre deres telefonsvarerstemmer, på én gang så uvirkelige i det åndeløse telefonrør og kødelige i lydene af deres tunge- og mundbevægelser der blev forstærket af mikrofonens kompressor. Fay sluttede sit foredrag af med at foreslå en *autentificering af troen*, en fuld anerkendelse af at rumvæsnerne kunne manifestere sig i det indre såvel som i det ydre, hvilket over de næste par måneder kom til at forandre ufo-klubbens praksis. De begyndte at supplere deres sender- og modtagerudstyr med en slags åndelig teknologi, ritualer hvori hver person gav afkald på dele af sig selv i form

af hemmeligheder, ejendele, hår, negle, tænder og blod og intime forestillinger om de kommende væsner. På den måde genererede de en gruppeenergi som kunne tiltrække rumvæsnerne i natten, og gjorde samtidig plads i sig selv til at modtage dem. I starten havde det en beroligende, ligesom tillidsvækkende effekt på medlemmerne af ufo-klubben og i Rachel i det hele taget. Fornemmelsen af rumskibene som en overhængende fare eller del af et kosmisk-føderalt komplot løb langsomt ud i sandet. Men så begyndte en ny nervøsitet at dirre i byen, som om rumvæsnerne, endelig løsrevet fra de jordiske forestillinger – og særligt fra Område 51 der lurede syd for Det Skaldede Bjerg – igen var blevet et voldsomt potentiale for *et eller andet*, noget der endnu ikke havde navn eller form, men som man alligevel eller måske netop derfor, var nødt til at forberede sig på. Joe Travis stoppede med at praktisere ufo-turisterne måleudstyr og badges på, fordi han *ærlig talt ikke vidste* om rumvæsnerne var korrekt afbilledet, eller om de overhovedet udsendte en stråling der kunne måles på det elektromagnetiske spektrum. Han skar barens logo med den typiske grå, pupilløse alien ud af træskiltet ved hovedvejen så der kun var et hul ud i den sandede steppe. Ufologerne opgav deres teorier og læste i stedet højt af Paulus' breve når de blev opsøgt af turister med rapporter om paranormal aktivitet. Rachels indbyggere begyndte at koble deres autocampere af vand- og elforsyningen om morgenen, klappe sengene sammen, pakke deres fortelte ned, og gøre det hele om for de gik i seng. Folk trådte i et mærkeligt nervøst forhold til deres

daglige gøremål. Selv de gamle, hvilket var de fleste, gik frenetiske rundt og fumlede med tingene i en ophidset tilstand der kunne virke nærmest pubertær, men som var dulmet af en slags fælles impotens, en tøven i alle viljer. Hånden kom i tvivl på sin vej mod ægtefællens hofte eller hånd. Og på vej til at gribe om glasset på The Little A'Lee'In. Foden slap speederen og lod bilen gå i stå på hovedvejen, på vej til det månedlige indkøb i Alamo. Skulle man vaske støvet af autocamperen, feje grene af vejen, skulle man overhovedet vaske sig i dag? Der var glimt på himlen, meteorisk rødlig og gule lys, og klare, hvide lys der bevægede sig umenneskeligt hakkende, men kun få af dem blev filmet og økonomien skrantede, folk tog på og tabte sig i ét væk.

Antonio vågnede og var ved at kløjes i sit åndedræt. Smerten brændte syrligt i halsen, hosten fik plasticrøret til at vride sig i såret. Han tog det ud af munden, lagde hovedet bagover og lavede fri passage. Så kom han på benene og rystede billederne ud af hovedet, billeder af harer med meget lange, opretstående ører og sortstænket pels. Hundredvis af prærieharer der sprang hen over stepper, udtørrede søer og bjergsider, prærieharen som jo var en slags totemdyr i Karen Ruthios univers, - billederne blev sendt til ham fra Las Vegas! Han havde læst om hendes koncerter, at hun nogle gange, hen imod slutningen af showet, spurgte publikum hvem de manglede, hvem der lå alene et sted og havde brug for en hilsen. Hun ville vælge én ud af de mange der stod med hænderne i vejret, for *vi får brug for al vores psykiske energi*, havde hun sagt i artiklen. Antonio Simmons

befinder sig i Rachel, Nevada, sagde hun nu, imens bandet spillede de første takter af *Stærke ben, opmærksomme ører*. Om lidt vil I se et billede på skærmen. Jeg vil synge om det billede. Og I skal sende det til Antonio Simmons. Han ligger og sover i Rachel, Nevada. Han vil drømme om det billede. Prøv at sende det til ham. Og på skærmene tonede den sorthalede præriehare frem, og Karen Ruthio sang: *Hare, hare - hare altid i løb / Jeg ser dig kun parallelt med min bøn / hen over stepper* ... Antonio åndede ud og mærkede metallet sætte i svingninger, det var stadig varmt. Skriget tonede frem i struben og harmonerede med Senderens skrig over søen. Det var i ham nu, en fjern, matrød ørken fuld af jordnære organismer, men alligevel tom og anderledes vidtstrakt end denne ørken, eller sådan var de billeder skriget fremkaldte i ham. Måske viste de ham ørkenen som den ville se ud hvis han ikke var der. Og så kom hans åndedræt i vejen og blæste det hele i stykker, og han havde lyst til at kvæle det. Selv på de mest øde steder hørte han lyden af sit eget hjerte og sine lunger, de stædige fabrikker. Deres uophørlige aktivitet var som et løfte om en udvej eller et formål som han var nødt til at give slip på. Det forstod han langsomt og smertefuldt. At han måtte slippe tanken om at vise den kommende forening med Senderen og planterne og dyrene frem for Fay. Men den betød alt for ham nu, forestillingen om at hun ville finde hans seddel i dørsprækken og skynde sig herud, komme og finde ham skrigende med dyrene smygende om sig. Og hun ville komme hen og tage ham i hånden og blive en del af rituallet.

Men at forlade åndedrættet og træde ind i nuet var at eliminere afstanden mellem sig selv og det næste øjeblik, og på den måde miste fremtiden. Og alle hans forestillinger, alt hans håb og frygt og mod, kom fra fremtiden.

Han skulle miste det der først i tabets øjeblik ville holde op med at betyde alt.

Han forstod det ikke. Og så gjorde han det.

Han fik mundstykket til at vibrere, og mens luften sivede ud af lungerne lyttede han til skrigets monotone dissonans, tog imod det den lovede, mærkede den brede sig ned gennem brystet og sætte organerne i svingninger så et formløst liv vældede frem, og efter et øjebliks stilhed for enden af udåndingen gjorde skriget ham til ren vibration. Luften strømmede gennem åndekredsen, fra hans mund og tilbage ind i luftrøret neden for struben, en perfekt, cirkulær kontinuitet hvis lyd var skriget. Omkring Senderen stivnede dyrene som om de havde modtaget to modsatte kommandoer på samme tid. Snepperne lettede i vildrede, planterne dirrede på søbunden. Nogle af pattedyrene trak sig ud af den store fællespels og gik som i trance hen og trykkede sig ind til Antonio. To prærieantiloper, en los, flere prærieaharer og vildkaniner, de fandt deres plads mellem hinanden og begyndte at smygge sig op ad hans ben og skød. Fuglene landede på hans skuldre, firben sprang via antiloperne op på hans bryst og trykkede deres bug mod det. Men han var fyldt til huden med skrigets vibration og mærkede dem ikke. Den fik hans omrids til at flimre i et krystalgrønt lys som var selve mødet mellem hans egen og

dyrenes kroppe. Der var kun foreningen, og ikke hans følelse af glæde over at den endelig fandt sted. Der var kun glæden. Tværs overfor stod Senderen og dirrede ligesådan i perfekt symmetri. Lyset der strømmede fra dem faldt sammen i en zone fuld af grønne spiraler.

Et køretøj hvædede et sted i ørkenen og nærmede sig hastigt. Da to hvide lyskegler faldt hen over søen trængte motorlyden igennem vibrationerne og ind i Antonio. Med et langt gisp trak han luft ind så åndekredsen blev brudt og skriget tonede ud i hans strube. Varmen vendte tilbage i hans krop, strømmede sammen med blodet ud i ansigt og hænder. Han mærkede dyrene forlade ham og missede med øjnene. Køretøjet bremsede op på bredden af søen, dørene blev åbnet, hurtige skridt nærmede sig fra venstre på den sprøde jord. På tyve meters afstand blev de synlige i modlyset, tolv kamplædte mænd der stoppede op og sigtede på ham med deres rifler. I må ikke skyde, råbte Antonio, men der kom ikke andet end nogle tørre pibelyde. Alle kræfter havde forladt ham, hans knogler raslede og trak ham mod søbunden. Han ville sige at Senderen var deres, og at ingen ville få noget at vide hvis de lod ham gå. Kun Fay tænkte han på nu, han var ved at bryde sammen ved tanken om ikke at skulle se hende igen. Han er jo ældgammel, hvædede en af soldaterne. Antonio så bedende på ham og satte sig ned ved siden af trolleven. Et sted over deres hoveder var der noget der bevægede sig gennem luften, men lyden var anderledes summende end jager- og passagerfly, ikke lige så gennemboende. Et lille, rundt bælgmørke kom til syne på himlen og blev rykvist større.

På halvtreds eller hundrede meters afstand, da Antonio begyndte at kunne ane dets enorme, æggeformede omfang, vendte det bredsiden til og nærmede sig i faldende tempo. Halvvejs inde i mørket, parallelt med dets rundede sider, tonede et gyldent, ovalt bånd frem med en glans der overstrålede militærvognens lange forlys. Jeg kender dem ikke! råbte Antonio, det har intet med mig at gøre, men soldaterne havde vendt sig med deres rifler mod det flyvende objekt. Det var standset i luften ti meter over deres hoveder hvor det hang og lyste som en kosmisk spejling af søbunden. Dyrene virkede bange eller forventningsfulde, de klyngede sig til Senderen der befandt sig under objektets centrum. Det var svært at se i det skarpe lys, men Antonio syntes han kunne ane en furet, klippeagtig tekstur. Han hørte en halv snes kugler bore sig ind i sten før et tyktflydende lys blev udsendt fra det ovale bånd.

Soldaterne var slørede, deres skud lod fjerne og uvedkommende. Projektilerne mistede fart og dalede i det fyldige, hvide lys. Det hang og bølgede som en kåbe under vand, et gardin mellem to forskellige tider, omkring Antonio og planterne og dyrene. Indenfor var der kun skriget der ikke længere lød dissonant. Dyrene trykkede sig ind til Senderen, Antonio trykkede sig ind til dem. Han kunne mærke jorden under dem ryste og rive sig løs fra resten af søbunden. Over deres hoveder blev undersiden af det flyvende objekt omdannet til en oval indgang, fyldt med det samme krystalgrønne lys som kom fra Senderen, og som for få minutter siden var kommet fra Antonio. Nu blev de suget op imod

det på den løsevne jord, imens luften blev trykkere og trykkede i lungerne. Ovalen voksede og flød ud i hans syn. Dyrene og planterne blev udvisket i lyset, der var ikke længere andet end det: et blændende grønt, tyktflydende lys der blev udsendt fra et sted dybere inde, og mundstykket dunkede begejstret i struben.

Han vågnede fuld af frygt og hev efter vejret. Skelettet værkede som om det kunne falde sammen i en bunke knogler når som helst. Såret under struben var blevet lukket med en umærkelig sutur – det føltes som om huden var blevet smeltet, smurt sammen over såråbningen og var størknet igen – men tomrummet efter mundstykket kunne stadig mærkes. Han hostede og det smagte af ørken. Når han drejede hovedet lidt til venstre kunne han ane de få lys der stadig var tændt i Rachel, og til højre de første par meter af busksteppen der gled over i mørke. Han kom på benene og rystede billederne ud af hovedet, satte retning mod deres autocamper et par hundrede meter væk. Klokken var to om natten, Fay måtte befinde sig i toget et sted mellem Rachel og Alamo. Der var stille, ingen lyde eller lys i ørkenen bag ham eller på himlen, men han skyndte sig alligevel, skubbende benene i gang med sin vægt og vraltede af sted med smerten strålende op gennem knoglerne.

Endelig hjemme i autocamperen faldt han om i sin lænestol. Han vågnede igen da Fay trådte ind ad døren. Huden omkring hendes øjne var tung og mørkrandet af træthed, men hun strålede. Hendes tynde, kobberfarvede hår pegede ud til siderne i små løft. Antonio

kæmpede sig op af stolen for at omfavne hende. Jeg har mødt hende! sagde hun henrykt før han nåede hende i køkkenet. Hvem? spurgte han. Karen Ruthio! sagde Fay og bredte armene ud. Hun kom hen, på et tidspunkt gik hun ned fra scenen og kom hen til mig. "Endelig ser jeg dig," sagde hun og så mig i øjnene. "Ja," sagde jeg, men om hun da vidste hvem jeg var? "Ja. Vi har mødtes før," sagde hun. "Hvornår?" spurgte jeg. "Vi mødtes i radioen." Det sagde hun! Antonio, vi mødtes i radioen!

Karen Ruthio

f. Goldhill, Nevada, 1928 – d. Route 95, Esmeralda
County, Nevada, 2017

Amerikansk singer-songwriter og akkordeonist, kendt for sin musik om livet i og imellem amerikanske minebyer i det tyvende århundrede.

Som datter af, og senere gift med, en minearbejder behandlede hun på de fleste af sine albums erfaringen af et liv i bevægelse mellem kortvarigt aktive minedrifter, særligt ikonisk på debuten *Dragged Through the Desert* (1967). Titelmanuskriptet er en ni minutter lang, ariymisk komposition af violiner, claves, akkordeon og Ruthios mørke stemme der udfolder billedet af en kvinde på en hest med et barn på ryggen. Kvinden er ikke urant på hesten, men har heller ikke kontrol over den, hun

rider den ikke så meget som hun bliver trukket af sted, ligesom hesten trækkes af sted: Med et reb er den bundet et fast til en anden hest der synes at sætte tempoet og retningen igennem ørkenen, og som rides af kvindens mand. Men også mandens hest viser sig at blive trukket af sted af en hest der rider endnu et stykke forude, og sådan fortsætter karavanen endeløst, hestene skiftevis besat af kvinder med børn og mænd med fuld oppakning, og forbundne med et hvidt reb der ender i "et hul i jorden, ejet af en løgner." Hullet glinser af kobber og trækker solen og rebet til sig.

På andre numre skildres det daglige, fastboende liv i et nomadisk lys: Husholdningen viser sig pludselig illusorisk, rengøringen som et udeligt værn mod ørkenstøvet og manden der bestandigt kommer beskiddet hjem fra minen; spisebordet er et forsøg på at "tømme føden for jord" eller "løfte måltiderne op i himlen"; at oplære pigerne i det huslige arbejde, såvel som at sende drengene med deres fædre i minen, er som at prakke dem en tyngende kunnen på. En hel del af Karen Ruthios sange handler om en kvinde der vågner om natten og går ud for at lægge sig til at sove på den kolde jord, eller for at flakke omkring i "husmurenes komiske labyrint" indtil hun kender den godt nok til at kunne gøre det med lukkede øjne og "genindskrive den i søvnen." Oftest ender det med at hun forlader jorden i et rumskib eller drømmer om at gøre det. Enkelte gange kommer de andre kvinder dog ud og går i søvne med hende, og på *Woman Walks Home at Night* (vers. 8) er det blevet fast praksis: Hver nat går alle byens kvinder

i søvne mellem husene, diskuterer byens politiske konstitution, dens normer og regler og det daglige liv, ”bosætter sig igen og igen.”

Selvom hun skrev sange allerede som tolvårig i Tonopah, Nevada, efter at have fået akkordeonet overdraget fra sin far, nåede Karen Ruthio at fylde niogtrediven før hun udgav sit første album. Da boede hun med sin mand Henry Colberg og deres fire børn i Ruth der som en af få byer i Nevada nød en relativ stabil minedrift op igennem den anden halvdel af det tyvende århundrede; for første gang i Karens liv var det muligt at blive boende mere end et par år. Det var i Ruth hun mødte de kvinder der kom til at udgøre hendes band, og i Ruth at hun sparede penge sammen til at indspille deres tre første plader: *Foruden debuten* fra 1967, *Reclaiming the Salt* (1968) og *Open Pit Mining* (1972). Med deres traditionelle instrumentering (violin, kontrabas, salonklaver, hækkebræt, skeer etc.) og begrænsede distribution – primært via tankstationer og vejsidebeværtninger i Utah og Nevada – fik pladerne stort set ingen kritisk opmærksomhed, men fandt et trofast publikum i de nærliggende småbyer, hvor man begyndte at hyre Karen Ruthio til de årlige byfester. Koncertindtægterne gik til etableringen af en skole i Ruth, og til at holde byens sidste mine i drift da Nevada Consolidated Copper Company trak sig ud i 1977 på grund af faldende kobberpriser. Halvandet år senere var bandets lokale popularitet gået i sig selv, eller de andre byer i White Pine County var lige så luknings-truede og kunne ikke længere betale honorar. Minen

gav kun små mængder kobber fra sig og måtte lukkes endeligt i november ’78. Bandets medlemmer blev spredt ud over ørkenen med deres mænd, trukket mod endnu aktive miner i Nevada, Utah, Arizona.

Karen Ruthio og Henry Colberg flyttede til Austin, Nevada. Grundlagt i en sølvfeber i 1862 – der efter sigende var brudt ud da en posthest sparkede en sten til side – og siden forladt i tusindtal da ædelmetallerne pludselig udeblev, var Austin i 1978 en levende spøgelsesby med omkring hundrede indbyggere. Huse, hoteller og kirker stod tomme i varierende stadier af forrådnelse. En lille udkant af byen blev holdt i live af en minimal udvinding af turkis. Henry tog arbejde i minen, Karen fremstillede smykker af det bløde mineral, deres yngste søn flyttede hjemmefra. Hun skrev sange, men havde ikke råd til at indspille dem, og hun ville ikke uden sit band. Hun gik rundt og savnede sine venner. En kilometer øst for byen lå der et klodset tårn af granit som hun nogle gange kravlede op og sad og spillede i. I sommeren 1982 mundede det ud i albummet *Black-tailed Jackrabbit*: i lange stræk instrumentalt, optaget med en enkelt diktafon og udgivet i 2001 som en bootleg. Lange, kromatiske improvisationer på akkordeonet, som ind imellem tager form af kompositioner, klinger hårdt og sakralt i det høje rum på tårnets anden sal. Granitten kan høres som en andenstemme. Rumklangen forstærker lyden af Ruthios bevægelser på stolen eller stolen der bliver flyttet på det hårde gulv. Man kan høre hende hoste og rømme sig, og ind imellem synger hun lidt: knappe linjer om

savn og ensomhed, om ikke at have nogen at dele sine tanker med, om pinen ved at læse Hegel alene. (I Ruth havde byens kvinder en gang om ugen mødtes og diskuterede den læsning de ikke havde tilfælles med deres ægtefæller. Mens drengene tidligt blev mænd og skulle i minen havde de fleste af kvinderne gået i skole, deltaget i undervisningen af deres børn og senere udviklet en hang til romaner og filosofiske afhandlinger som de købte i fællesskab pr. postordre fra Los Angeles. I læseklubben diskuterede de hovedsageligt sydstatsromaner og tysk idealisme.) Seks gange i løbet af pladen påkaldes den sorthalede præriehare: tre gange i form af nøgterne beskrivelser af dens fysik og ynglevaner; én gang som "moder"; én gang som "et måltid af bedstemødre"; og til sidst som de "opmærksomme ører" der skal overbringe de savnede venner en vigtig besked.

Over de næste ti år boede Karen Ruthio fire forskellige steder i Nevada og Arizona, sparede op og skrev ikke nogen sange. I 1994 gik Henry bort.

I løbet af de næste par måneder fik hun opsporet sit gamle band som alle på nær en var blevet enker. I juni 1995 mødtes de i Bonnie Claire, Nevada, spøgelsesby siden '54 men stadig forsynet med el og vand, og uden vitalt placeret som den sidste flække før Las Vegas på Hovedvej 95. Bandet renoverede byens gamle hotel med café i foyeren, øvelokale i spisesalen og et værelse til dem hver på første sal. En af dem der gjorde holdt i cafeen og blev prakket en Karen Ruthio-plade på, var L.A. Times' musikanmelder Randall Roberts, som ved lyden af *Reclaiming the Salt* tænkte: Det er dét her jeg

har ledt efter. Det er slet ikke det jeg har ledt efter. I en serie på seks anmeldelser og temaartikler, bragt i L.A. Times i marts, april og maj '97, udnævnte han Karen Ruthio til blandt andet "Neil Youngs ukendte søster" og "Countryens svar på Laurie Anderson: Art-countryens mor." Ingen af navnene tog hun til sig.

Artiklerne gav anledning til genudgivelser af de tre første albums fra tiden i Ruth, og en kortvarig hype der nåede sit mætningspunkt med en middelmådig koncert på South by Southwest i '99. I løbet af de næste par år fandt Karen Ruthio en solid fanbase i Utah, Colorado, Arizona og Nevada, overvejende blandt kvinder der boede i mindre ørkenbyer eller havde gjort det som børn, kvinder fra landbrugs- og minearbejderfamilier, og disse kvinders børn. Med honorarerne fra de efterhånden jævnlige koncerter i Las Vegas, Phoenix og Salt Lake City byggede bandet studie i Bonnie Claire-hotellet's kælder, og fra 2002-2009 så yderligere tre udgivelser dagens lys: *Inhabiting Ghost Towns* (2002), historien om en by der skal flyttes hundrede meter længere ned ad bjerget for at give plads til en udvidelse af den åbne sølvmine i byens udkant, fortalt over to ubrudte, ambiente kompositioner; *Ark* (2004), ti popnumre om forskellige dyre- og plantearter der lever i området omkring Bonnie Claire, og ét om et rumskib der kommer og henter dem; og til sidst *OreCore* (2009) der kredser om en kult, tilbederne af "Solsolen": en profeteret forening af solen og jordens brændende kerne som kulten har til opgave at fremskynde og forberede. De rejser rundt og jævner huse, kirker og kors med

jorden, "styrter alle erektioner i grus." De slår sig ned og graver store huller, udvinder metaller og sælger dem videre; det er en rig kult, men de lever primitivt, sover på jorden ("sol på min mave, sol på min ryg / og indeni mig Solsolens kammer // Pestens sorte flammer"), alt overskud går til udvikling af grave- og pumpeteknologierne. Mange bliver ofret undervejs. Albummets lange, monotone numre og tolvtonale mellemstil slæber sig af sted i en tungt forvrænget instrumentering, men Ruthios mørke stemme synes at sætte dem i fremdrift og gør det svært at skille pessimismen fra håb, undergang fra produktivitet.

Karen Ruthio skrev ikke flere sange, men spillede koncerter til det sidste; "min åre er tørret ud, men ikke min strube," som hun sagde til en journalist i oktober 2015. Døden overraskede hende to år senere på bagsædet af en tourbus.